

foc i lloc

El ritu de dimitir

Quan t'agafen amb les mans al plat

DELFI **ROCA**

La forma com han de reaccionar els polítics en un context on la societat decebuda, crítica i molt informada vigila cada cop més, a través de les xarxes socials, les activitats dels seus representants, no és l'emprada pels companys de partit de la consellera Mateu durant els dies previs a la seva dimissió. La publicació en aquest diari de l'informe de la policia sobre el *cas Landstreet*, on apareix Mateu, va ser el fulminant de la posterior càrrega explosiva d'uns *e-mails* comprometedors que demostren, de manera fefaent, la seva doble vida com a consellera general i llobbista.

La primera reacció de Mateu va ser dir al seu partit, amb la boca petita, que ella era víctima d'aquesta situació que desconeixia, amb l'esperança que li fessin costat, com així va ser, vist el tancament de files dels seus coreligionaris, atorgant-li la seva confiança i defensant públicament la seva honestedat. Als polítics d'SDP no li van caldre els *e-mails*. Immediatament, fent la tasca de control que com a oposició li pertoca, van demanar-ne la dimissió. No van dubtar ni un instant, en veure que era una situació clarament antiestètica i il·legal. Mentrestant, tant el govern com el grup parlamentari de DA van oferir la

imatge del Cavaller de la Trista Figura, culminada per la ratificació de la seva confiança en l'encara consellera i rematada per Martí en defensar-la al Consell General.

Mateu i DA, en veure's situats entre l'espasa i la paret, van comparèixer davant dels mitjans, sense acceptar preguntes, per anunciar-ne la dimissió. Mateu va mantenir que era una víctima, tot agraïnt el suport del seu partit, fet que implicaria una subtil amenaça, no fos cas que tirés de la manta. Potser per això, al costat de Mateu, també va comparèixer el president del grup parlamentari demòcrata, Miquel Aleix, qualificant-la de responsable i honesta. Recapitulant, s'ha seguit fil per randa el ritu de dimissió d'una política agafada amb les mans al plat: primer, posant a disposició del seu partit el càrrec perquè li diguin que potser no cal; segon, comunicant la seva dimissió, presentant-se com a víctima, agraïnt el suport del seu partit, amb l'esperança que la recompensaran després de 21 anys d'empleada pública, obviant els seus votants, dient que això li ha passat per ser política, però sense explicar el motiu de la seva dimissió, en una nova mostra de populisme de manual.